

•
• **Az**
• **Evangéliumi**
• **Keresztyén**
• **Gyülekezetek**
• **Hitelvei**
•
•
•
•

**AZ
EVANGÉLIUMI
KERESZTYÉN GYÜLEKEZETEK
HITELVEI**

Az 1955 május 2—4 napjain Budapesten tartott országos munkástalálkozón a közönség vezetősége által előterjesztett, felolvasott, a megjelentek által megvitatott és elfogadott az Evangéliumi Keresztény Gyülekezetek minden tagjának hitelvét tartalmazó kézirat.

ELŐSZÓ

Ezt a kis iratot arra szántuk, hogy az élet legnagyobb kérdéseire az *Isten szava által* adjon választ. Ezért nem fűztünk hozzá sok magyarázatot, Magyarázat helyett inkább felsorakoztattuk azokat az idézeteket az Isten Igéjéből melyek megfelelnek kérdéseinkre és utat mutatnak minden üdvöt és életet, Igazságot és békét kereső embernek. Ne sajnáljuk a fáradságot az Ige helyek kikeresésére és elolvasására. Ez egyben segéd eszköz a megtérők (keresztelendők) oktatására. Bibliaorák tartására is. De végső célja az, hogy felekezeti különbség nélkül a Biblia tanításának főbb vonalait be mutassa az üdv keresőknek. De a kutató embernek is bőven ad utmutatást.

Ugy szokták mondani, hogy "a szentírást nehéz megérteni." Ez a mondás nem feddi a valót, Az Isten úgy szólt, hogy mindenki megérthesse. A Biblia szavai egészen egyszerűek. Jel. 1, 1—3. "Boldog aki olvassa". Minden történet, bölcs mondás, példázat, profétzia, a *bűn* pusztító, lélekölő tulajdonságait leplezi le. Ettől óvja az embert, Megtérésre szólítja fel az embereket. Feltárja Isten Igazságát aki elítéli a bűnt. De főképen feltárja Isten Atyai szeretetét, melyel a bűnöst a bűntől, itélettől. kárhozattal megakarja menteni. Az emberért a legnagyobb áldozatot is meghozta. Tulajdon vérével életét nem sajnálta, csakhogy megmentse az embert. Attól a bűntől mely földi életét is tönkre teszi, de az örök kárhozatra is juttatja lelkét.

De az ember már anyira hozzá szokott a bűnös élethez, hogy jobban szereti bűnös szokásait, világias bűnös felfogásait, mint a saját lelkét. Mert képes arra, hogy megfeledkezzen gyermekeiről, feleségéről, hivatásáról, békés othonáról, egészségéről, jövőjéről és mindenről a parázna, az iszákos, az önző kapzsi ember. Bűneit takargatja mentgeti az emberek előtt, de nem adja fel, mert szereti azt. Ezért nem érti Isten szavát. Mert Isten megtérésre szólítja fel, de Ő nem akar megtérni. Ő más irányba halad. Nem tud megválni bűnös életmodjától. Azt szeretné ha bűneivel, szokásaival együtt mehetne az örök életre. De ez az ördög

akarátja. Ez végeredményben a kárhozat. Örökké a bűnnel gyötrődni. Aki így képzei, annak az lesz a sorsa. De aki kész engedelmeskedni, az megéri Isten beszédeit, Megváltó a bűntől; (Jézus megváltó hatalma által) és Isten *tiszta*, boldog, bölcs, szent és örömtelyes légkörében él örökké Szeretném ha ez a kis Útmutató, amely csak szentjános bogár a sötét éjszakába, mégis elvezetné olvasóit az Isteni örökélet boldog valóságába.

Kivánjuk, mindazoknak akik ezt a kis útmutatót kezükbe veszik, hogy örömet, békét, udvöt és örök életet találjon általa. (Amen! = ugy legyen!)

Ladó József.

AZ
EVANGÉLIUMI
KERESZTYÉN GYÜLEKEZETEK
HITELVEI

1. §. A Szentírásról

1. A Szentírásról általában

A Biblia Isten szava, mely hitünk alapját képezi. A Szentírás alatt az O- és Ujszövetség kánonikus (Istentől ihletettnek bizonyult) 66 könyvét értjük. Az apokrif írásokat (Makkabeusok, Báruch könyve stb) nem ismerjük el Istentől ihletetteknek. Ezeknek eredete ismeretlen, a hébernyelvű eredeti Oszövetség könyveiben nincsenek meg. Görögül írták őket.

"Hogy ne tántoríttassatok el ... nekünk tulajdonított level által." 2. Thes. 2:2, Jel. 22:18, 5. Móz. 4:2.

"Mert sohasem ember akaratából hanem a Szentszellemtől indítatva szólotak Isten szent emberei." 2. Pét. 1:17—21, 2. Tim. 3: 16—17.

A Szentírás mindazt tartalmazza ami Isten megismerésére, az ülvösségre és a kegyesség szerinti életre szükséges. Így ami benne nem található. belőle ki nem mutatható, azt hittételnek nem fogadjuk el. Gal. 1:8—9.

2. Mint Isten megismerésének eszközéről

Kétféle módomban ismerteti meg Isten az emberrel örök igazságát: az írott Igén keresztül és az íratlan kinyilatkoztatás által.

"És hívének az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott," János 2: 22.

a) Az első az írott Ige, a rendelkezésünkre álló isteni kinyilatkoztatások összesége, amit Isten választott emberei jegyeztek fel. Zsid. 1:1. Elő és ható. Zsid. 4:12. Tartalma: igazság. János 17:17. Örök és változhatatlan. Máté 24:35, Tökéletes útmutató üdvösségünk, örök életünk elnyerésére, János 20:31,

b) Második az íratlan kinyilatkoztatás, melyet Isten sokféle módon ad az embereknek, Kinyilatkoztatja magát személyesen, 2. Móz. 33:11. Angyalok által. Lk. 1:26. Próféták által. 1. Sám. 15:1—2. Látomásban. 4. Móz. 24:16, Csel. 9:10. Sugalmazás belső kinyilatkoztatás útján. János 14:21, 2. Kor. 12:1, Zsolt. 19:4. Belső megvilágosodás útján. Ef. 1:18, Lk. 24:45. A természet megnyilatkozásaiban, Csel. 14:17, Róma 1:19—20. Továbbá az élet különféle körülményeiben, Az Instentől eredő kinyilatkoztatások mindig összhangban vannak az írott Igével, mind alakjukat. mind tartalmukat illetően. Az Igével, az Evangélium — tiszta szellemével össze nem egyeztethető kinyilatkoztatásokat nem fogadjuk el. 2. Kor. 3:6, Gal. 1:8.

”Mert ama beszédeket, amelyeket nékem adtál, önéink adtam. És befogadták és igazán megismerték, hogy Te küldtél engem.” Ján. 17:8.

A Szentírás a vele összhangban álló kinyilatkoztatásokkal tökéletes és teljes vezetünk az üdvösség útján. Az emberi rendeleteket, hagyományokat, hitvallásokat és dogmákat nem tekinthetjük az Igével egyenértékűeknek. Azok csupán a bibliai igazságokat ismertethetik. Az Evangéliumi Kereszténynek részére azonban az egyedüli irányadó mindig, mindehol és mindenben Isten Igéje a vele teljesen megegyező belső kinyilatkoztatás.

2. §. Istenről

Egy Isten van. Márk. 12:32, 1. Kor. 8:6, És. 45:5—6, Ján. 17:3. Isten: Szellem, János 4:24. Személy. Jób. 13:8. Változhatatlan. Mal. 3:6, Jak. 1:17. Tökéletes. Máté 5:48. Igaz. János 17:3. Szent. És. 6:2—3, 1. Pét. 1:16. Örökkévaló. 1. Móz. 21:33, 1. Tim. 6:16. Mindenüttvaló. Csel. 17:28, Zsolt. 139:5—10. Mindentudó. Zsid. 4:13, Ján. 21:17. Mindenható. 1. Móz. 17:1, 2. Kor. 6:18, Jel. 1:8. Jó. Róma 2:4, Mrk. 10:18. Hü és igazságos. 5. Móz, 32:2—4, 1. Kor.

1:9. Irgalmas, Jak. 5:11, 2. Móz, 34:5—7. Mik. 7:18—19. — Isten a Szeretet. 1. Ján. 4:8. 5. Móz. 4:24.

1. A Szentháromságról

Isten három személyben nyilatkozik meg, ugymint: Atya, Fiu és Szentszellem. Máté 28:19, Lk. 3:21—22. A három isteni személy külön, külön is megnyilatkozik, de lényében és tulajdonságaiban egy. 1. Ján. 5:7, Ján. 10:30, 14:8—11, 15:26,

2. A Fiurol

A Fiu az Atya Igéje, (Ján. 1:1—4), valóságos és örökkévaló Isten. egylényegű az Atyával, aki (a Fiu) minden teremtménynek előtte született, Kol. 1:16—20, Isten teremtésének kezdete. Jel. 3:14, Plb. 8:22—31. Aki által a világot is teremtette, Zsid. 1:2—3, Fil. 2:6. Irántunk való szeretetéből emberré, hozzánk hasonlóvá lett, Ján. 3:16, Ef. 2:4—5, Zsid. 2:9—13. Szentszellemtől fogantatott. szüztől született, aki egy személyben valóságos Isten és valóságos emberré lett azért, hogy kibékítse Istent az emberekkel és az embereket Istennel. Kol. 1:20.

3. A Szentszellemről

A Szentszellem a harmadik isteni személy, aki az Atyától származik s aki vele a teremtésben, az élet fenntartásában, a megváltásban és az egész üdvtervben együtt munkálkodott és munkálkodik. 1. Móz. 1:2, Gal. 4:4—5, Róma 8:11. 14—16, Jób 32:8, 33:4. 34:14—16, 1. Kor. 12:4—11.

3. §. A világ teremtéséről

A világmindenséget Isten teremtette.

”Az Isten az, aki retemtette a világot és mindazt, ami abban van.” Csel. 17:24,

”Az egek régtől fogva voltak és a föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára.” 2. Pét. 3:5.

"Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő," Zsid. 11:3, Pb. 8:21—31,

A teremtett látható világ a láthatatlan Isten hatalmát, erejét és mindenhatóságát hirdeti. Róma 1:10—21. Zsolt 19:2—7, 33:6—9.

4. §. Angyalok, bukott angyalok

Az angyalok Isten teremtményei. Kol. 1:15. Szellemi lények. Erőben és bölcseségben felülmúlják az embereket. Zsolt 146:6, 2. Pét. 2:11. Megszámálhatatlanok; különböző karokban és hatalmi fokozatokban tevékenykednek, Emberi alakot is ölthetnek. 1. Móz. 18:19. Isten közelében vannak szolgáló lények Isten rendelkezésére állanak, kiváltképpen üdvösségünk érdekében, Zsid. 1:14. Örvenyeznek a bűnös ember megtérésén, Lk. 15:10. Ügyelnek a felnőttek és gyermekek életére. Zsolt. 34:8, Mt. 18:10. Örkdönek a gyülekezet felett, 1. Tim. 5:21. Isten ítéleteinek végrehajtói. Csel. 12:23. Angyalokat imádat és hódolat nem illet meg. Jel. 22:8—9, 19:10.

Az angyalok egy része nem maradt meg méltóságában. Vétkeztek Isten ellen, ezért a sötétség bilincsei alá vetette őket. Jud. 6, 2. Pét. 2:4. A bukott angyalok fejedelme a sátán. Jel. 20:2. Minden rossz, bűn és átok tőle ered és miatta van. Ján. 8:44. Jézus a világ fejedelmének. kísértőnek. Pál a világ istenének. János hitetőnek, vesztőnek nevezi őt. Mt. 4:3, Ján. 14:30, 2. Kor. 4:4, Jel. 12:9, 9:11.

5. §. Az ember

Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette. 1. Móz. 1:27. 5:1. A föld porából formálta életnek lehelletét lehellte belé. Jób. 32:8.

"A Mindenhatónak 'lehellése, ami értelmet ad neki." Job. 33:4.

Igy lett az ember élő lényé. Isten jónak teremtette, 1. Móz. 1:31. A földből való test, az Istentől származott szellem egyesüléséből lett élő lélek. Ezek szerint az ember: test, lélek és szellem, I. Thess 5:23. "Hogy egész szellemek, lelketek és testetek... (eredeti helyes szöveg.)

Egy emberből származott valamennyi nemzet. Csel. 17:16. Isten az embert az ásvány-, növény-, és állatvilág urává tette. 1. Móz. 1:28, Zsolt. 115:16. A bűneset előtt az ember jó, igaz, boldog, szabad, tiszta és szent volt és Istennel szoros kapcsolatban állott. 1. Móz. 2:15—17, 1. Móz. 2:15—17, 1. Móz. 1:27, Préd. 7:29.

6. §. Isten gondviseléséről

Isten uralma, kormányzása az egész világmindenségre kiterjed. Zsolt. 103:19, Ef. 1:10—11.

A világot teremtő Isten nem közömbös szemlélője a történéseknek; szeretettel gondoskodik teremtményeiről. Zsolt. 85:12, Csel. 14—17.

Isten gondviselése főként abban nyivánul meg, hogy őv a bűnbeeséstől. 1. Móz. 2:16—17, 20:6.

Mivel az ember legfőbb boldogsága az Isten akaratával összhangban álló, Őt dicsőítő élet. Isten gondviselése őt e cél felé segíti, — Róma 8:28, Jel. 3:9—14, 15:3—4.

7. §. A bűneset

Isten az embert szabad akaratral ruházta fel, azaz szabad választási joggal és képességgel a jó és rossz között, szabadság és rabság, élet és halál között, 7. Móz. 2:16—17, 5. Móz. 30:19.

Isten az embert szabad akarat nélkül is megteremthette volna, úgy, hogy a szabad választási képesség hiányában csak Teremtője akaratának gépies teljesítő lenne, azonban egy ilyen rabszolgosorsu teremtmény nem hasonlatos Teremtőjéhez és a rabszolga dicsérete nem volna méltó az abszolut (teljes) szabad akaratral rendelkező Istenhez. Gal. 5:1, Ján. 15:14—15.

Isten az embert az Éden gazdagságába helyezte. Bölcs előrelátással gondviselő szeretetéből az esetleges bűnbeesés következményeire előre figyelmeztette, 1. Móz. 2:15—17. Az ember az élet ellenségétől, a sátántól megkísértve, a gonoszág utját választotta, a rossz tudására vágyott, engedlenné lett és ezzel magára vonta annak következményeit; a szenvedést és halált. 1. Móz. 3:1—19, 2. Kor. 11:3.

Istentől, az élettől szakadt el, mert létállapota megmaradt ugyan, de Isten számára halott lett.

„... egynek bünesete által mindenkire elhatott a kárhozat.” (minden emberre). Róma 5: 17—18.

Az ember bünbe esése következtében, vele együtt az egész föld átok és rothandóság törvénye alá került. Róma 8: 20—31, 5. Móz, 28: 15—20. Azért, hogy az emberiség el ne pusztuljon és felismerje, hogy saját erejéből képtelen visszaszerezni elvesztett boldogságát, Isten megajándékozta:

1) A természet törvényeinek megismerésével. Róma 1: 20,

2) erkölcsi törvénnyel, Róma 2: 14—15,

3) a szertartások (mózesi törvényeivel. Gol. 3:12. 24.

Az ember a bün miatt nem volt képes Isten ezen törvényeinek helyes értékelésére és teljesítésére, Róm. 3: 12—23.

Mivel az ember megszerette és megszokta a bünt, söt természetévé vált, ezáltal a büntgyűlölő Isten ellenségévé lett. Ef. 2: 3, Jak. 4: 4, Kol. 1: 21.

8. §. A megváltás

Isten látta, hogy az embert szellemi elesettségéből csupán egyszülött Fiának odaáldozásával mentheti meg. A bün alá rekesztett egész emberiség helyett egy ártatlannak kellett meghalnia, (1. Ján. 4:10) Aki istenségéből megüresítve magát, önként elhagyta a menny dicsőségét s emberré lett. Kol. 2:9, — 1. Tim. 3:16, Jézus szeplőtlen életének titka nem abban állt, hogy nem cselekedhetett bönt, hanem abban hogy az isteni természet állandó előtérbe helyezésével élve, soha nem scelekedte meg azt. A kísértéseket mind legyőzte és ártatlanságát mindhalálig megőrizte. Ennélfogva mint Isten tökéletes és szeplőtlen Báránya, a bünért hozott áldozatra teljesen alkalmas volt. Ján. 1:29,

Jézus Krisztus földi élete háromféle megnyilatkozásban áll előttünk:

1) Mint proféta, tanított, jövendölt és csodákat művelt. János 6: 14, Lk. 7: 16,

2) Mint Főpap, kiontott vére által Megváltó áldozatot hozott az embériségért és közbenjár az Atyánál. Zsid.

2:17—18, 9: 12—16 Krisztus, mint bünnélküli, a törvényt betöltötte és a törvény megtartására képtelen, átok alá került emberiségért önmaga feláldozásával mint váltásdijjal eleget tett Isten igazságszolgáltatásának. Róm. 3:23—26, Csel. 15:10—11. Ebben a megváltó önfeláldozásában a kegyelem és az igazság találkozott. Ján. 1: 14—17. Jézus Krisztus áldozata elégséges az egész emberiség megváltására, 1. Ján. 2: 2. Krisztus a világ, egyedüli megváltója. Csel. 4:12, Egyedüli közbenjáró Isten és az emberek között, 1. Tim. 2: 5—6. Megbocsátja, söt elveszi megbánt bününket. Lk. 5: 20—24, 1. Ján. 3: 5. Krisztus helyettünk viselte el a meggyalázást, szenvedést és keresztthalált. 1. Kor. 15:3—5, Kol. 2:14. A halálból testben dicsőségesen feltámadott és ezzel a halált legyőzte s az embernek a halálból az életre nyitott utat, Lk. 24: 36—47. Mennybe ment és ott az Atya jobbján közbenjár éreittünk. Zsid. 4: 14, 7: 25, Csel. 7:55—56. A mennybemenetel után Övére a megígért Szentszellemet kiárasztotta (Lásd: Szentszellembe való bemerítés) Ján. 14: 16—17, Csel. 2: 33.

3) Mint szellemi király, megalapította, az igazság, béke, öröm és szeretet szellemi birodalmát, az elhívott szentek közösségét (az ekklézsiát), melyben örökké uralkodik dicsőségben. Róma 14: 17, Lk. 1: 33, Ef. 2: 19—22, Kol. 1: 13.

9. §. Az üdvösség elfogadásáról

a) Jézus golgotai áldozatával megbékéltette Istent az emberről és az embert Istennel. 2. Kor. 5:8—21. A megbékéléshez vezető ut: az üdvözítő Evangélium hallásából származó hit (Róm. 10: 14—17, Ján. 3: 16, Zsid, 11: 1), a bün felismerése és szigorú elítélése, (Zsolt. 51: 6), bünbánnat Csel. 3:19. Saját tehetetlenségünk elismerése és csak Isten hatalmába és Jézus Krisztus bönteltőlő vérebe vetett bizalom. Zsolt. 51:14. 19, Jet. 1:5, 5:9, 1. Ján. 1:7.

”Jézus Krisztusnak, az Ö Fiának vére megtisztít minket minden büntől.” Zsid. 9: 14,

Az őszinte bünbánnat Isten bünbocsánatban részesíti és a megigazulás bizonyosságával ajándékozta meg (Róm. 5:13 s a felszabadulás örömeivel tölti be. Zsolt. 51:14—15, Csel. 17:34.

b) A megtérés a bünbánnat elválaszthatatlan kíséroe, gon-

dolataink, érzelmeink. életutaink teljes megváltozása, Lk. 19:8, Kol. 3:5. 12, Tít. 2:—14, 1. Kor. 6:11.

"Valakik pedig befogadák Öt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek, Ján. 1:12—13.

c) Az ujonnan születés tehát Isten Igéjének befogadása által történik. Jak. 1:18. Az ujonnan született ember szellemi világa Isten számára megnyílik és értelme megváltozik. 2. Kor. 3:16, Róm. 12:2 Ef. 4:23, 1. Pét. 1:23. A megterés az ember igazodása Istenhez, mely az ujonnan születéssel veszi kezkejét.

d) Az ujonnan születéskor meghaltunk a régi bűnös élet számára és új, Isten szerinti életre támadtunk fel. Kor. 5:15. 17, Kol. 3:1—4. A belső átalakulásnak, megtisztulásnak külső bizonyágtétele és jelképe az alámerítés (régii életünk jelképes eltemetése) Róm. 6:3—6. Kol. 2:1—12. Az alámerítés igazságát Jézus is betöltötte, Mt. 3:15—17. Minden üdvözülni vágyó léleknek szükséges betöltenie ezt az igazságot, mert ezzel Kristus testéhez (az ekklesiáához) való csatlakozásának bizonyosságát adja. 1. Kor. 12:13, Csel. 3:38—41, Mrk. 16:15—16, Csel. 10:44—48. A bemerítés az Atya, Fiu és a Szentszellem nevében történik az egész test viz alá merítésével' ezzel a bemerítkező mintegy viszatér az őt teremtő Szentháromság Isten tulajdonába. Mt. 28:20. Bemeríteni csak ujonnan született egyént szabad, aki megváltozott életének bizonyosságát adja, mert a külső jelkép és bizonyág csak így valóságos. Mt. 3:7—8. 1. Pét. 3:21. A sorrend tehát: **Az Evangélium hallásából származó hit, a hit utján létrejött belső átalakulás, (megterés) azután az alámerítés, az ekklesiába való beiktatás.** Más sorrend emberi és helytelen, így a csecsemők "megkeresztelését" a Biblia nem igazolja és e cselekmény "az eredenő bűnt", vagy helyesebben az atyáinktól örökölt bűnös hajlamokat nem törli el. 1. Pét. 1:18—19. De a valóban megszentelt életü szülőben a gyermekek is megszentelteké lesznek. 1. Kor. 7:4. Isten igényt tart rájuk. Ez azonban nem menti fel őket az ujonnan születés stb. szükségessége alól mihelyt felelősségtudatuk kifejlődik és önálló elhátározóképességre jutnak. 1. Kor. 13:11.

e) Az ujonnan született emberek közösségre jutnak Krisztusban egymással, Ennek a közösségnek kifejezője az Urvacsoravétel, mely ismételten Jézus értünk hozott váltságshalálára emlékeztet, Krisztus és a Vele közösségben élők szövetségének je g y e, szellemi életünk éltető táplá-

lékának, a kegyelem lelkének képe: (kenyér: élő Ige, bor: Jézus vére, kegyelem szelleme.

"Én vagyok az életnek kenyere." "Az én testem bizony étel, az én vérem bizony ital." "Az én beszédeim szellem és élet." 1. Kor. 10:15—17. 21—22, Ján. 6:22—25, 48—58. 63.

Mivel Krisztussal csak lelki tisztaságban lehet közösségünk, a meg nem tisztított étellel való Urvacsoravétel nem áldást, hanem ítéletet hoz. 1. Kor. 11:23—31.

"Aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Urnak testét."

Ezeket megértve beláthatjuk, hogy nem) az Urvacsoravétel szentel meg, hanem a megszentelt életüké elhetnek vele.

f) Az első Urvacsorakor Jézus megmosta tanítványainak lábait, Azonban a Szentírás lapjain sehol nem találjuk, hogy az apostolok ezt valaha az Urvacsorával kapcsolatos szertartás gyanánt gyakorolták volna. Azért nem, mert annak lényegét megértve, egymás előtt megalázkodtak s mindegyik különbnek tartotta a másikat, mint önmagát és a lábmosást a vendégfogadás szokásos teendői sorában gyakorolták. Lk. 22:24—27, Ján. 13:18, Lk. 7:44—45, 1. Tim. 5:9—10. 1. Móz. 18:3—4.

10. §. Megszentelődés

Az Ur Jézus földrejövetelének, áldozathozatalának legdicsőségesebb célja: megismertetni Istent, az Atyát az emberrel, Krisztus önmagában nyilatkoztatta ki az Atyát. Ján. 14:9. Benne, mint emberben, teljességben megmutatkozott Isten egész lénye. Ján. 17:5—6, Kol. 1:15, Zsid. 1:3, Mt. 11:27, Hós 2:18—19, 1. Ján. 5:20. Isten az Ő élő Igéjével megújítja értelmünket s az elébb gonoszban gyönyörködő értelmünk a Krisztusban megmutatkozott isteni jóban gyönyörködő értelemmé válik. Kol. 1:21, Zsolt. 34:4—5, 2. Kor. 12:9—10. A megszentelődést Isten Szelleme az Ige által kezdi el az emberben, 1. Kor. 6:11, Ján. 17:17. Az ujonnan született ember még nem tökéletes. Örökölt rossz hajlamai megmaradnak. Ezeket bűnbánat, Krisztus vére és a Szellem erejének segítségével fokról-fokra le kell győznie 1. Ján. 1:7. 9., Róma 8:5—8, 12—14, Gal. 5:16—17. Kol. 3:5—10. A győzedelmes élet eredményeképen a rom-

lott emberi természetünket isteni természet váltja fel. 1. Pét. 1: 18—19. 2. Pét. 1: 3—11. Ez az Isten igaz megismerésének útja. 2. Kor. 7: 1.

”Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelődésünket.” Ef. 4:13, 3:19, Csel. 4:19. A megszentelődés ut a végső célhoz: hogy Krisztus mint szeplőteleneket állítson az Atya elé, aki előtt az itéletkor tisztátalan élettel megállni nem lehet. 2. Kor. 11: 12, Jel. 21: 27, 22: 13.

A megszentelődésnek gyümölcse az isteni szeretettel áthatott, Krisztus életjárásában gazdag élet. Ef. 2: 10, Tit. 2:14. Ezek a jócselekedetek nem az érdemszerzés vágyából fakadnak, hanem a megszentelt életnek természetes megnyilatkozásai. Viszont jócselekedetek nélküli megszentelődés nincs. (1. Kor. 13:3, Jel. 21:27, 22:14—15.) Jak. 2: 14—26, Lk. 6: 33—35,

Jócselekedetek alatt nem csupán mások anyagi megsegítését, hanem az élet minden megnyilatkozásában a krisztusi indulat megnyilatkozását értjük. 2. Kor. 8:9. Fil. 2: 5—10, 1. Pét. 2: 15, 21—25, Jak. 3: 13—18.

Üdvösségünket jócselekedetekkel megszerezni nem lehet, mert ezt Isten ingyen kegyelemből adja a Jézus Krisztusba vetett hit által, de jócselekedetek hiányában üdvösségünket elveszithetjük. Ef. 2: 8—9, Máté 25: 31—46, 7: 16 20. A megigazulás ténye szükségessé teszi az Isten akaratához való szüntelen igazodást, mert csak így juthatunk el felelősségünktől. A megismeréséhez: a tökéletességére.

11. §. A Szentszellem megnyilatkozásai

Isten minden művét a Szentszellem által végzi e világban. Bár mindent Isten szelleme éltet, de legdicsebb munkája a bűneiben elveszett ember újjáteremtése és az, hogy az embert Isten szolgálatára és az üdvösség elnyerésére alkalmassá tegye, amire az ember saját erejéből képtelen. Az ember a bűnbeesés által a sátán szellemének hatalma alá került, a megváltott ember pedig Isten Szellemének befolyása alatt áll. Ezért mondotta Jézus:

”Jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jö el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok.” Ján. 16:7.

A Szentszellem büntudatra ébreszt, megvilágítja, feltárja a megváltás tényét. bűnbánatra készítet. Ján. 16: 8. Jézushoz vezet. Jézus viszont azért halt meg, hogy minket váltságműve, kiontott Vére által a Szentszellem templomává tisztítson, Aki ott állandó lakozást vegyen. Zsid. 9: 14, 1. Kor. 3: 16, 6: 19.

Isten már az Oszövetségben kitöltötte egyesekre Szentszellemét és megígérte, hogy később népére általánosan kiárasztja Azt. 1. Móz. 41:38—40, 4. Móz. 11:17. 28—29, 1. Sám, 16: 13, Zsolt, 51: 13. És. 44: 3, Ez. 36: 26—27, Joel 2: 28—29.

Mikor az idők teljessége elérkezett, Beméritő János így hívta fel Jézusra a megtérők figyelmét:

”Én ugyan vízbe merítetek titeket a megtérésre, de aki utánam jö... Szentszellembe és tűzbe merít majd titeket. Mt. 3:11.

Jézus ezt az ígéretet megerősítette. lk. 24:49, Ján. 7:8—39, 16: 7. 13—14, Csel. 1: 4—5. 8.

Jézus tanítványai mindaddig nem voltak alkalmasak hivatásuk betöltésére, míg Isten a Szentszellemet ki nem töltötte rájuk. Ez ment végbe az Ur Jézus mennybemenetele utáni első pünkösdkor, Csel. 1: 14, 3: 1—13. Nemcsak a tanítványoknak, hanem Isten minden gyermekének szükséges Szentszellemel betelnie, abba beleméltetnie, hogy tanuja lehessen. (Ilyen kifejezések: ”Atya Ígérete”, ”Szentszellem kitöltetése”. Szentszellemmel való beteljesedés” ”Szentszellem ajándéka” ”Szentszellembe merítés” (”avatás”), — Mennyei erővel való felruháztatás”, ”Isten Szentszelme ad” stb, ugyanazon fogalmak és egyazon eseményre, megnyilatkozásra vonatkoznak.)

A Szentszellem kitöltetésének ígérete napjainkban is érvényben van. Csel. 2: 39. Ugyanugy tölti ki Isten, mint az apostolok idejében, Elnyerésének feltételei és jelei is ugyanazok.

3) Feltételei! Jézus vérében megtisztított szív, hit, érte való könyörgés és Isten iránti engedelmisség, Csel. 15:8—9, 11:11—17, Lk. 11:9—13, Csel. 3:32, Pb. 1:23.

b) Jelei! Jézust dicsőítő lelkiület, öröm, nyelveken szóolás, prófétálás stb. Ján. 16:13—14, Csel. 2:15, 10:45—46. 13: 52, 2: 1—4, 19: 6, 1. Kor. 14: 22 (22).

A Szentszellem ajándékokat és megbízatásokat osztogat, gyümölcsöt terem bennünk.

Kilenc szellemi ajándék van: bölcsesség beszéde. (tudomány beszéde, hit, gyógyítás ajándéka, csodatévő erők, pro-

fétálás, szellemek megítélése, nyelvek nemei, nyelvek magyarázása. 1. Kor. 12: 7—11.

„De mindezeket egy és ugyanazon Szellem cselkszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.” 1. Kor. 12: 7—11.

A **”bölcse ség beszéde”** az a titkon való bölcse ség, amit Isten a Szentszellem erejével áthatott eszközök által országának titkairól jelent ki. 1. Kor. 2: 4—7, Jak. 3: 13—17.

A **”tudomány nak beszéde”** az az életbölcse ség amelyet Szentszellemmel áthatott eszközök az Ige teljességéből közölnek és amelynek elfogadása és gyakorlása az üdvö ségre vezet. Csel. 5: 28, 11: 14, 17: 19.

A **hit**, mely Isten ígéreteiből merit és az Ige mellett a legnehezebb körülmények között is megáll. Csel. 27: 25, Róm. 12: 3.

Gyógyítás ajándéká hoz is a hit megfelelő mértékére van szükség’ mint minden ajándékhoz, Róma 12: 6—8. Hit és gyógyítás ajándéka által az Ur Jézus kegyelméből minden segédeszköz nélkül meggyógyulhatunk, de nem jelenti azt, hogy minden hívő és mindig a hitnek ilyen fokán áll és hogy Isten minden beteget meggyógyít; azt sem, hogy nem szorulhat hívő ember esetleg emberi gyógykezelésre, Jak. 5: 13—16, 2. Tim. 4: 20.

Csodatevés az, ami természetfeletti rendkívüli eseményeket hoz létre. Csel. 9: 40, 13: 11, 28: 4—6.

Prófétálás a Szellem ihletettsége alatt nyert isteni kinyilatkoztatások közlése egyének és a gyülekezet építésére. 1. Kor. 1: 3—4, 24. Ezért a profétálás ajándékának megnyilatkozása a gyülekezetben történik, ahol annak az Igével egyező voltát a **”többiek”** itéli meg. 1. Kor. 14: 29. Az Istentől eredő profétálás nem téved és soha nem tér el sem alakjában, sem szellemében az írott Igétől. 5. Mó. 18: 19—22. Mt. 7: 15: 16.

Szelleme k megítélése különböző forrásból eredő sugalatok, kijelentések, ajándéknyilatkozások, jellemek felismerése és szükség szerinti feltárása. Csel. 5: 3—4, 16—18, 1. Ján. 4: 1—6, 1. Kor. 2: 10.

Nyelvek nemei a nyelvszólásnak az a megnyilatkozása, amikor a Szentszellem ereje olyan nyelven szólaltat meg valakit, amit nem tanult és Isten ilymódon szól a gyülekezethez vagy egyesekhez, Mrk 16: 17, 1. Kor. 14: 26, Csel. 2: 2—11.

Nyelvek magyarázása a nyelveken mondott isteni üzenetnek anyanyelvünkre való tolmácsolása a Szellem által.

A nyelvszólásnak kétféle megnyilatkozását ismerjük: egyik az emberi szellem titkos beszélgetése Istennel, ami a Szentszellem elnyerésekor mindenkinél megnyilatkozik (1. Kor. 14: 2—4, 14) Róma 8: 26—27), a másik a fentemlített üzenetszerű megnyilatkozás, amit a Szentszellem szellemi ajándékként csak egyeseknek ad. 1. Kor. 14: 12—13, 27—28.

Jézus Krisztus a szellemi ajándékok gyarkori és építő megnyilatkozása által egyeseket állandó szolgálatra (hivatalra) készít fel. rendel el. 1. Kor. 12: 28—30, Ef. 4: 11—13.

Apostolság hivatala az a szolgálat, amelynek nyomán új gyülekezetek keletkeznek és az összes gyülekezetek hitben épülnek. 1. Kor. 3: 10—11, 4—9,

Profétáság hivatala az, amikor valakit isten gyakran használ erre a szolgálatra a gyülekezet és a közösség építésére, Csel. 13: 1.

Evangélista szolgálat az apostoli munkát támogató szolgálat, kiváltképpen a megváltás örömezenetének terjesztésében, Csel. 8: 4—8, 21: 9, 2. Tim. 4: 5,

Pásztorolás szolgálat egy-egy gyülekezet őriző, építő gondozása. 1. Pét. 5: 1—4, Csel. 20: 28,

Tanító szolgálat a kegyesség szerint való tudományra és Isten ismeretére neveli a gyülekezet (ekklzsia) tagjait. Csel. 13: 1, 2. Tim. 2: 24—26, 1. Tim. 6: 3. Előfordulhat, hogy Isten egy személyt többféle hivatal betöltésére alkalmassá tesz.

Mindezeket az ajándékokat és hivatalokat azért adta Isten, mert eszközök arra, hogy gyümölcsöző életünk legyen. Ef. 4: 13—14.

A **Szelle m gyümölcse**: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szivesség, jóság, hűség, szelidség, mértékletesség. Gal. 5: 22—23, És. 11: 3. Isten gyermekeiben a Szelle m gyümölcsei, a testi emberben a test gyümölcsei mutatkoznak meg. Gal. 5: 19—21, Mt. 7: 18—22.

Összegezve: A Szentszellem különböző megnyilatkozása által betölt, Jézus belemerit, (Mt. 3: 11) vigasztal (Ján. 15: 26), vezet (Ján. 16: 13) (Róma 8: 14), tanít (Lk. 12: 12), Jézus dicsóit (Ján. 16: 14), emlékeztet (Ján. 14: 26), megjelenti a jövőt (Ján. 13: 15), elpecsétel (Ef. 1: 13, 4: 30), megerősít és felken a szolgálatra (2. Kor. 1: 21—22) és feltámaszt, Róma 8: 11,

Jézus teljes életében a Szentszellem ereje alatt állt, igy végezte el művét; ugyanígy a gyülekezet is, mely Jézus

teste, csakis a Szentszellem ereje által élheti tovább, vagyis képviselheti Jézus életét e világban.

12. §. A krisztusi és lelkiismereti szabadságról

A hívő ember szabad: a bűn kényszerítő hatalmától (Róm. 6:7), a törvény átkától (Gal. 3:13), a halálfelelemtől és a gyávaságtól (Zsid. 12:14—15), 1. Ján. 4:18—19, Jel. 21:8), vallási nemzeti és osztályelölítélettől (Kol. 3:11), tekintélyeknek lelkiismeretére való befolyásától, Zs. 118:6—9, Róm. 8:37—39.

A megváltott ember szabadságában bátran és bizalommal, minden külső kényszer nélkül szolgálja Atyját, mint gyermeke, Róm. 8:14—16, Atyját magasabbrendű gyönyörűséggel tiszteli, mint fiú. — Mt. 11:29—30.

A megváltott ember szabadsága nem szabadosság (1. Pét. 2:16, Gal. 5:13), nem jogosít a hatóságok elleni engedetlenségre (Róm. 13:1—7, Mt. 23:21), sem a gyülekezet egységét rongáló magatartásra, vagy az Evangélium szellemével nem egyező kívánságok kielégítésére. A krisztusi szabadság így érintetlenül magába foglalja a lelkiismereti szabadságot.

13. §. Az előre elrendelésről

Isten üdvözítő kegyelme az egész világra, minden emberre kiterjedt, minden ember számára elkészítette Krisztusban az üdvösség lehetőségét (Ján. 3:16), hogy az ember szabad akarata lelkének javára érvényesüljön. Tit. 2:11, 5. Móz. 3:19. 2. Pét. 3:9. Az előre elrendeltség (predestináció) szabadon hagyja az ember akaratát. 2. Tim. 2:20—21, Zsid. 6:4—6. Isten nem rendelt előre kárhozatra senkit. Lk. 9:56. Ellenben Isten egyeseket előre kiválasztott (elhívott) a szolgálat munkájára. Csel. 9:15, Gal. 1:15—16,

14. §. Az imáról

Amint a testi élet nem nélkülözheti négy főszükségletét:

a levegőt, táplálékot, vizet és a pihenést, úgy a hívő lélek sem élhet ima, bibliolvasás és szellemi felüdülés nélkül.

”Az ima az emberi szellem lélekzetyétele, Istennel való közösségének kifejezése, melyben az emberi lélek vagy szükségletét tárja az Ur elé, vagy dicsőíti és imádja Őt a meghalgtatásért, illetve a kérésén felül kapott jótéteményeiért (Ef. 6:18, 1. Tim. 2:1, Zsolt. 18:7, Lk. 18:1), vagy élvezi az Istennel való örömteljes kapcsolatot szellemben elmélyedve szemlélve Urának csodálatos ábrázatát. Mik. 7:7, Zsol. 24:7. Mivel az emberek szükségleteinek és szellemi átéléseinek különfélesége végtelen, ezért az ima nem határozható meg bizonyos formában, mivel a könyörgések egyénenkint változó megnyilvánulások, 1. Kor. 14:15, Ján. 4:24, Zsid. 5:7. Az igazi ima oly szavakban nyilvánul meg, melyek megfelelnek szükségleteinknek és érzéseinknek, tehát szívből és lélekből fakad (Csel. 1:24, 4:24, Zsid. 10:22), Isten jóságába vetett bizalommal és élő hittel teljes. Mt. 21:22, Fil. 4:6—7. Az Ige a lélek tápláléka, kenyere. Mt. 4:4. Az imában az ember beszél Istenhez, a bibliolvasás által Isten beszél az emberhez. Csak az a hívő ember épül egészségesen, aki Isten Igéjének teljességét naponta tanulmányozza és élvezi. Jel. 1:3, 5. Móz. 6:5—9.

A böjt szükségességéről Jézus életpéldája és az apostolok öngmegtagadása tanuskodik. Mt. 4:1—2, Lk. 4:1—2, 2. Kor. 6:5, Mt. 17:21, 1. Kor. 9:27. A böjt által a hívő ember — szelemben felfirissül, megerősödik, testi vágyai felet győzelemre jut. Gal. 5:24. Rendkívüli esetekben a közösség együttvaló böjtölése és könyörgése hatalmas erőforrást jelent. Csel. 4:31, 10:30.

A bűnbevallás az őszinte bűnbánatnak természetes következménye. A Biblia háromféle bűnvallomást említ: az Isten előtti, az egyes személyek és a nyilvánosság előtti bűnbevallást. Zsolt. 32:3—4, Pb. 28:13, Mt. 3:6, Csel. 19:18, 1. Ján. 1:9, Jak. 5:16. Bűneinket azzal szemben kell rendeznünk, aki ellen vétkezünk. Bűnbocsánatot csak Jézus adhat, de az ellenünk vétkezőknek nekünk is meg kell bocsátanunk.

Jóvátétel. Bűneink megvallásakor nemcsak bocsánatot kérünk, hanem az elkövetett károkat megtéríteni, vagy az eltulajdonított dolgokat visszaadni tartozunk. Lk. 19:1—10, 3. Móz. 6:1—6,

15. §. A hívők reménysége

1. Krisztus Visszajövetelének ígérete

Az O és ujszövetség összes ígéretei az Ur Jézus visszajövetelével jutnak teljességre. Zak. 14: 5—8, És. 25: 6—9, És. 59: 16—21.

A megváltottak közössége visszavárja Megvátóját, Urát, Völegényét — Jézust. Zsid. 9:28, 1. Thess. 1:12, Jel. 22:20. Ezért visszajövetelének jeleit figyelni. Mt. 16: 2—3, 24: 3, Mrk. 13: 4, 23, 33.

Krisztus visszajövele előtt sok hamis próféta és tanító támad. Mt. 24: 11. 24—26. Háboruk pusztítanak (67. v) Döghalál, éhség, földindulás, zendülések dülnek. (7. v) Ellenkrisztusok (Antikrisztusok), hamis krisztusok lépnek fel. (4—5. v) II Thess. 2:1—13. Az égitestekben rendkívüli változások lesznek. Mrk. 13:21—27. Az önzés, gonoszság terjed, a szeretet fogy, Mt. 24: 12—13, 2. Tim. 3: 1—3. A hívők gyűlöltekké válnak. Mt. 24: 9. Ezek és hasonló jelek jelzik Krisztus visszajövetelét,

2. Krisztus visszajövetelét kísérő események

Krisztus, úgy jö el, mint ahogy elment (Csel. 1:9—11) felhőkkel és dicsőségben. Jel. 1: 7—8. Minden szem meglátja Őt. Itél és hadakozik. Jel. 6: 10—17, 19: 11, Mt. 25:31 46, Egybegyűjti választottait. Mrk. 13: 25—27, Mt. 24: 30—31. Angyali trombita harsan és megdicsőült testben feltámadnak a Kirsztusban elhunyt hívők, 1. Tres. 4:13—18, 1. Kor. 15:31—52. A tesben élő szentek pedig ugyanakkor elválnak, 1. Kor. 15: 53—58. Ezek mindnyájan elragadtatnak a levegőbe, az érkező Krisztus elébe és Vele lesznek mindenkor. 1. Thess. 4:17—18. Ekkor valósul meg a Bárány menyegzője. Jel. 19: 6—9.

3. Ezeréves uralom

Krisztus visszajövelekor a sátán megkötözve a mélységbe kerül és a föld felszabadul az átok és rothadandóság rabsága alól. Jel. 20: 1—3, Róm. 8: 19—23. Krisztus és meg-

dicsőült hivei együtt uralkodnak 1000 esztendeig a földön megtartott népek felett. Jel. 20: 4—6, És. 11: 4—9, 25: 6—9, 65: 17—25.

4. Utolsó ítélet

Az 1000 év leteltével a sátán egy kevés időre felszabadul láncából, elhiteti a földön élő népeket, háborut indít Krisztus és tábora ellen. Megtámadják a "szeretett várost", de Isten tűz által megemészti azokat. Jel. 20: 7—10.

Ekkor érkezik el az utolsó ítélet, a halottak ítélete a fehér királyi szék előtt. Mindenki cselekedetei szerint kapja ítéletét Akinek neve nincs benne az élet könyvében, a kénkövel égő tóba kerül, oda, ahová a sátán, a fenevad, a hamis próféta is került. Ez az örök kárhozat.

Viszont Krisztus megváltott és győzedelmes hivei az örök élet boldog zavartalanságát nyerik el a mennyből alászállt városban, az új Jeruzsálemben. Jel. 21—22 részek.

★

"Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok is tökéletes." Mt. 5: 48.

★

TARTALOMJEGYZÉK

Főpont	Alpont	Oldalszám
1.	§ A. SZENTIRASROL	5
	1. A Szentírásról általában	5
	2. Mint Isten megismerésének eszközéről	5
2.	§. ISTENRŐL	6
	1. A Szentháromságról	7
	2. A Fiúról	7
	3. A Szentszellemről	7
3.	§. A világ teremtéséről	7
4.	§. Angyalok. bukott angyalok	8
5.	§. Az ember	8
6.	§. Isten gondviseléséről	9
7.	§. A bűneset	9
8.	§. A megváltás	10
9.	§. AZ ÜDVÖSSÉG ELFOGADASAROL	11
	a) A golgotai keresztáldozat	11
	b) A megtérés	11
	c) Újónnan születés	12
	d) Alámerítés	12
	e) Urvacsora	12
	f) A lábmosás értelme	13
10.	§. A MEGSZENTELŐDÉS	13
11.	§. A SZENTSZELLEM MEGNYILATKOZASAI ..	14
	1. Elnyerésének a jelei b) feltételei	15
	2. Szellemi ajándékok	15
	3. Szolgálatok hivatalok	17
	4. Gyümölcse	17
12.	§. Krisztusi és lelkiismereti szabadságról	18
13.	§. Az előre elrendelésről	18
14.	§. AZ IMAROL	18
	Imáról	19
	Igeolvasásról	19
	Böjtről	19
	Bönbevallásról	19
	Jóvatételről	19
15.	§. A HIVÖK REMÉNYSÉGE	20

1. Krisztus visszajövetelének ígérete	20
2. Krisztus visszajövetelét kísérő események	20
3. Ezeréves uralom	20
4. Utolsó ítélet	21

TARTALOMJEGYZÉK	22
-----------------------	----

Printed in Sweden 1957
by Evangeliipress, Örebro
570856

